

ANTE REBAC

U Metkoviću je 2. studenoga na Dan mrtvih, u predvečernjim satima, dolinom Neretve bolno odjeknula vijest: U sastavu ZNG, na ratnom zadatku, s još trojicom branitelja, poginuo je Ante Rebac, ravnatelj Uprave za katastar i geodetske poslove u Metkoviću, časnik hrvatske vojske.

Ante Rebac rođen je 15. travnja 1947. u Metkoviću, gdje je završio osnovno školovanje i gimnaziju. Na Višoj geodetskoj školi u Sarajevu diplomirao je 1970. Godinu dana radio je u PIK-u »Neretva« u Opuzenu, a ostatak svog radnog i životnog vijeka proveo je u Upravi za katastar i geodetske poslove u Metkoviću. Smrt ga je zatekla na položaju ravnatelja, pri kraju drugog mandata. Iza sebe je ostavio u dubokoj žalosti suprugu, tri kćerke i petomjesečnoga sina Matu.

Iza ovih šturih biografskih podataka, krije se jedan iznimno plodan i častan život, jedna iznimna osobnost. Kad bi se pokušalo jednom riječju sažeto i jednostavno, predočiti lik našega kolege, ta riječ bila bi svakidašnja — *dobrota*. Dobrotu ovog čovjeka bila je bezgranična. Strpljenje, u ophođenju s ljudima, tolerantnost, nepostojanje bilo kakve zadnje namjere, a posebice — *dar praštanja*, u njega su bili na krajnjim granicama samozataje. Bio je čovjek visoke *čiste etičnosti*, utemeljene u kršćanskom svjetonazoru, kojemu je pripadao cijelim bićem bez ostatka. Posebna vrлина, koja ga je izdvajala iz današnjeg ljudskog okruženja, bila je ravnodušnost prema materijalnim dobrima.

Natprosječna matematička nadarenost, uz fizičke predispozicije (odličan šahist, u mladosti nogometaš) činile su ga rođenim geodetom, a memoriranje prostora i orijentacija u njemu izvrsnim terenskim stručnjakom. Rad na terenu za njega je bila svečanost. Bio je jedan od sretnika, kojemu geodezija nije bila zanimanje već poziv.

Radosna vitalnost, živa inteligencija, brze i duhovite replike-činile su da bude voljen i štovan gdje god se pojavljivao. Treba li spominjati njegovu odanost i nježnost prema obitelji. Djeca, ne samo njegova, bila su mu posebna »slabost«.

Pozivu na obranu Hrvatske odazvao se spremno, skromno, bez velikih riječi. Hrvatsku je volio spontano, onako kako se voli žena, dijete, prijatelj, kako se voli Domovina. Nerado i škroto je pričao o onom čime se bavio u zadnja dva mjeseca. Ali najbliži znaju da je bio potpuno svjestan opasnosti kojoj se izlaže, zbog rizičnosti koju je uključivala njegova vojnička struka. A izgubio je život izvan područja ratnih sukoba, s još tri svoja suborca, u bestijalnom raketnom napadu neprijateljskog zrakoplovstva.

Ispraćaj na groblju sv. Ivana u Metkoviću, po broju nazočnih i iskazanoj tuzi, nezapamćen je i svjedoči o veličini gubitka, za obitelj, prijatelje, struku i u, ovom trenutku, obranu grada Metkovića.

Nezaboravni prijatelju i kolega Ante hvala ti za sve čime si nas obdario, neka ti je blag spokoj u voljenoj neretvanskoj, hrvatskoj zemlji.

Ivan Nadilo